

זוהר פרשת שמיני (מא).

כל עמל האדם לפיהו, כל אותו הדין וכל מה שסובל האדם בעולם ההוא לפיהו, בשביל פיהו שלא שמר אותו וטימא את נפשו

לא תאכלו כל נבלה וגו' כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, רבי יוסי פתח ואמר (קהלת ו') כל עמל האדם לפיהו וגו', עיינתי בדברי שלמה המלך וכלם נאחזים בחכמה העליונה, כל עמל האדם לפיהו, מקרא זה נאמר על השעה שדנים את האדם בעולם ההוא, כל אותו הדין וכל מה שסובל האדם בעולם ההוא ונוקמים ממנו נקמות העולם, לפיהו, בשביל פיהו שלא שמר אותו וטימא את נפשו, ולא היה דבוק בצד החיים בצד הימין, וגם הנפש לא תמלא, לא תגמר עונשה לעולם ולעולמי עולמים^[סז].

כל עמל האדם לפיהו, כל אותו הדין וכל מה שסובל האדם בעולם ההוא ונוקמים ממנו נקמות העולם, לפיהו, בשביל פיהו שלא שמר אותו וטימא את נפשו

דבר אחר, לא תמלא, לא תזכה להשתלם שתוכל לעלות למקומה לעולם, מפני שהיא נטמאה ונדבקה בצד הטומאה.. אמר רבי שמעון בוא וראה כל מי שאוכל מאכלות אסורות נדבק בצד הטומאה, מתעב נפשו וגופו ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה בעצמו שאין לו חלק באל עליון, ושאינו בא מן הצד שלו ואינו נדבק בו, ואם יצא כך מעולם הזה אוחזים בו כל אותן הבאים מצד הטומאה ומטמאים אותו, ודנים אותו כאיש שהוא תועבת רבונו, נתעב בעולם הזה ונתעב בעולם הבא, ועל כן כתוב (ויקרא י"א) ונטמתם בם, בלי א'^[סח] שאין נמצא רפואה לתועבתו, ואינו יוצא מטמאתו לעולם, וי להם וי לנפשותם, כי לא יודבקו בצרור החיים לעולם שהרי נטמאו^[סט] וי לגופם, עליהם כתוב (ישעי' ס"א) כי תולעתם לא תמות וגו' והיו דראון לכל בשר, מהו דראון, סרחון, מי גרם לו כך, צד ההוא שנדבק בו, ישראל באים מן צד הימין, אם מתדבקים בצד השמאל^[ע] הרי פוגמים לצד הימין פוגמים לגופם ופוגמים לנפשותם, פגומים בעולם הזה ופגומים בעולם הבא, כל שכן מי שהתדבק בצד הטומאה, שהכל נאחז זה בזה, ונאמר כי עם קדוש אתה לה' אלהיך.

זיו הזוהר - כיון שנתפסם הגוף הדם והנפש מן מאכלות אסורות וטמאות ונתגדל ונתרבה על ידי האסור והטמא. **סח.** כי על ידי מאכלות אסורות נטמטם ונסתם המוח מלהבין חכמת התורה. **סט.** והטומאה הזאת דבוקה שאין ביכולת להפרידה. **ע.** היינו על ידי מאכלות אסורות

זוהר פרשת משפטים (קכא).

זכאים הם ישראל שהקב"ה רוצה לכבד אותם יותר על כל שאר בני העולם

רבי יהודה פתח (איוב כ"ח) **והחכמה מאין תמצא ואיזה מקום בינה, זכאים הם ישראל שהקב"ה רוצה לכבד אותם יותר על כל שאר בני העולם, בתחלה אמר להם** (שמות י"ט) **ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, לא הסיר אהבתו מהם עד שקרא אותם** (שם כ"ב) **וגוי קדוש, שהוא יותר, לא הסיר אהבתו מהם עד שקרא אותם ואנשי קודש תהיון לי, שהוא יותר מהכל, כתוב והחכמה מאין תמצא, התורה מחכמ"ה יצאה מהמקום שנקרא קודש, והחכמ"ה יצאה ממקום קודש הקדשים** [עא] **רבי יצחק אמר וכן מדת היובל נקראת קודש, שנאמר** (ויקרא כ"ה) **יובל היא קודש תהיה לכם** [עב] **וישראל כלולים מהם, זה שכתוב ואנשי קודש תהיון לי, מה בין קדוש לקודש, אמר רבי יוסי קודש למעלה מעלה, וקדוש לא כן, שנאמר** (ישעי' ד') **והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו, במקום הזה נקרא קדוש** [עג] **ולמעלה מעלה קודש, מניין, שנאמר** (ירמ"י ב') **קודש ישראל לה' ראשית תבואתה, ראשית ודאי, חכמ"ה נקראת ראשית, שנאמר** (תהלים קי"א) **ראשית חכמה יראת ה', ולפי שישאל נקראים קודש בשלמות הכל לכן כתוב ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, שהרי ישראל שהם השלמות של הכל אין יונקים מצד הדין הקשה, לכלב תשליכון אותו, לכלב ודאי שהוא דין החצוף והתקיף על הכל, כיון שדין התקיף שורה עליו והטיל זוהם בו** [עד] **אסור להם לאותן שנקראים קודש, אלא לכלב תשליכון אותו ודאי, שהוא דין החצוף דין התקיף יותר מהכל, שנאמר** (ישעי' נ"ו) **והכלבים עזי נפש, בוא וראה כשנוכרה נבלה בתורה כתוב בישראל קדוש ולא קודש, שנאמר לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתנה וגו' כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, קדוש ולא קודש, שהרי נבלה מצד של ישראל נעשית, שלא נפסלה בהמה זו אלא ע"י ישראל, והרבה אופנים יש בה בנבלה כמו שביארנו** [עה] **אמר רבי שמעון כתוב שם ואנשי קודש תהיון לי, וכתוב כאן כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, לה' אלהיך, לי היה צריך לומר, אלא שם למעלה מעלה, וכאן לעומת השכינה** [עו] **שנאמר והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו, ולא קודש, בכאן קדוש ולמעלה קודש, שנאמר** (ירמ"י ב') **קודש ישראל לה' ראשית תבואתה, בה כמו שביארנו** [עז] **ולכך ואנשי קודש תהיון לי ודאי, ר' יצחק היה יושב לפני רבי שמעון, א"ל הרי כתוב קודש ישראל לה', וסוף המקרא כל אכליו יאשמו, במה הכתוב מדבר, א"ל רבי שמעון יפה נאמר**

זיו הזוהר

מהנבלה יעו"ש. **עה.** כי יכול להיות שנתנבלה על ידי ישראל בשחיטה שאינה ראויה ואין בה טומאת חיה רעה, לכן אכילתה עושה פגם רק בהמדרגה שנקראת קדוש, כי זה הכלל כל מה שהחטא יותר גדול מגיע פגמו יותר גבוה. **עו.** כל מקום שנאמר אלהיך זה הפרט רמז על מדת המלכות ושכינה הקדושה. **עז.** תבואת"ה צירוף תבואת ה, ואת ה רמז על הבינה שג"כ נקראת קודש, כמו הראשית חכמה, כדעת ר' יצחק דלעיל.

וטמאות במזיד בשאט נפש. **עא.** ספירת חכמה נקראת קודש, והכתר קודש קדשים. **עב.** דעת ר' יצחק שגם הבינה נקראת קודש. **עג.** פירש שתואר המעלה של קדוש הוא במדרגות של ציון וירושלים, דהיינו יסוד ומלכות. **עד.** שנטרפה בשדה על ידי חיה רעה הטמאה, ובאכילת ישראל טרפה היא גורם פגם גדול עד שמגיע הפגם גם למדרגה שנקראת קודש, באבן עזרא משפטים כ"ב ל' מביא בשם ר' משה הכהן שהטרפה קשה

כל אכליו יאשמו, והיינו ככתוב ואיש כי יאכל קודש בשגגה וגו', וכתבו וכל זר לא יאכל קודש, ולפי שישראל נקראים קודש כתוב כל אוכליו יאשמו בא ר' יצחק ונשק ידיו, אמר לולא לא באתי כאן אלא לשמוע דבר זה די.

זוהר פרשת שלח (קעא).

פתח ראש הישיבה ואמר לו לרבי שמעון בן יוחאי, עכשיו רבי אגלה לך סוד אחד מקץ שבע שנים תעשה שמטה, פתח ראש הישיבה ואמר לו לרבי שמעון בן יוחאי, עכשיו רבי אגלה לך סוד אחד, בוא וראה בכל שמטה ושמטה כרוז יוצא למעלה, האספו אנשים ונשים בני השכינה וכל אותן יניקי מחלב ועלו, אז כלם מפשיטים לבושי גן עדן התחתון אנשים ונשים ועולים ונכנסים לתוך הישיבה שברקיע ושמחים בחדוה, והעליה שלהם שמה היא שמחה על שמחה, והנער"ר ההוא שמפתחות רבונו בידו עומד ואומר להם כמה דברים חדשים גם ישנים^[עט] וכולם רואים שמחה שאין שמחה כשמחה היא, אחר כך נכנסין כלם לתוך הרבה וילונים, והרבה היכלות גנוזים שם שהם מאירים בנעם ה' מתוך היכל האהבה של הקב"ה, וזהו שכתוב (תהלים כ"ז) לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אחר כך פורחים הילדים למעלה והם פורחים למטה וחוזרים למקומותם ומתלבשים כבתחלה, אשרי העם המקוים לכל הטוב של העולם הוא.

זוהר פרשת ויגש (רח).

מלכות השמים היא בית מקדש

כי יהיה בך אביון מאחד אחיך וגו' לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחיך האביון, רבי חייא פתח ואמר (תהלים קי"ב) פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד, בוא וראה הקב"ה ברא העולם והשליט עליו את האדם שיהיה מלך על הכל, וזה האדם נפרשים ממנו בעולם כמה מינים, מהם צדיקים ומהם רשעים, מהם טפשים ומהם חכמים, וכלם מתקמים בעולם עשירים ועניים, וכלם בשביל שיזכו אלה באלה, שיזכו הצדיקים עם הרשעים, שיזכו החכמים עם הטפשים, שיזכו העשירים עם העניים, שהרי בעבור זה זוכה האדם לחיי עולם ונקשר בעץ החיים, ולא עוד אלא שצדקה זו שהוא עושה קיים לעולם, שכתוב וצדקתו עומדת לעד, פזר נתן לאביונים, רבי אלעזר אמר כאשר ברא הקב"ה את העולם הקימו על יסוד אחד, וצדי"ק שמו^[עט] וזה הצדי"ק הוא קיום העולם, וזה הוא המשקה וזן את הכל, שנאמר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, ומשם יפרד, מהו יפרד, אלא שאותו המזון והמשקה של הנהר ההוא הכל נוטל זה הגן^[פ] ואחר כך מתפזר משקה ההוא לד' צדדי העולם, וכמה הם המצפים לקבל השפע ולהיות ניזון משם, כמו שכתוב עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, ולפיכך פזר נתן לאביונים, זה הצדי"ק, וצדקת"ו עומדת לעד, זו השכינה הקדושה^[פא]

זוהר פרשת ויגש

עח. זה המלאך מטטרו"ן שר הפנים. **עט.** זה היסוד. **פא.** שנקראת צד"ק וכשמקבלת שפע ספירת היסוד. **פ.** המלכות מקבלת השפע מן היסוד נקראת צדקה.

שבעבור זה היא קיימת בהסוד של שלום בקיום השלמות, רשע יראה וכעס, זו מלכות הרשעה של עכו"ם, בוא וראה מלכות השמים היא בית מקדש להקים כל העניים בתוך צל השראת השכינה, וצדי"ק זה נקרא גבאי צדק"ה^[פב] לחון וליזון לכל, ככתוב פזר נתן לאביונים, לפיכך גבאי צדקה נוטלים שכר כנגד כלם שנתנו הצדקה.

זוהר פרשת בשלח (סה).

כמה הם האנשים אטומי לב, לפי שאין עוסקים בתורה

רבי אבא פתח ואמר (קהלת ה') יש רעה חולה ראיתי תחת השמש עושר שמור לבעליו לרעתו, כמה הם האנשים אטומי לב, לפי שאין עוסקים בתורה, יש רעה חולה, וכי יש חולה שהיא רעה ויש חולה שאינה רעה, אלא ודאי יש רעה חולה, שלמדנו כי מצד השמאל יוצאים כמה שרי עונשין שבוקעים באויר, וכאשר רוצים לצאת הולכים ונשאבים בקליפה הנקבה שנקראת תהום רבה, ואחר כך יוצאים ומתחברים יחד, ובוקעים האוירים ומשוטטים בעולם ומתקרבים אצל האנשים, וכל אחד מהם נקרא רעה, כמו שכתוב לא תאנה אליך רעה, מהו לא תאנה, לפי שבא בתואנה על האנשים, חולה, מפני מה היא חולה, שכאשר ישכנו על האנשים עושים מהם קמצנים בממונם, כשבאים גבאי צדקה לגבות, אותה הרעה תמחה בידו, ואומרת לו אל תתן משלך, כשבאים עניים אצלו, היא תמחה בידו, אם הוא בא לאכול מממונו, היא תמחה בידו, כדי שממונו יהיה נשמר לאחר, ומן היום שרעה הזו שורה על האיש הוא כמו חולה, כחולה הזה שאינו אוכל ואינו שותה, ועל כן היא רעה חולה, ושלמה המלך צוח בחכמה ואמר (שם ו') איש אשר יתן לו האלהים עשר ונכסים וכבוד וגו' ולא ישליטנו האלהים לאכל ממנו וגו', מקרא זה אין ראשו סופו ואין סופו ראשו, שכתוב איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים וכבוד וגו', ומהו ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, אם כן אין זה העושר ברשותו של זה האיש, אלא אם היה נכתב ולא יעזבנו האלהים לאכול ממנו הייתי אומר כך, אבל ולא ישליטנו כתוב, יען כי הוא האמין לרעה ההיא ונאחז בה, לא השליטו הקב"ה על העושר שתכנע תחתיו, על שהוא בחר ברעה ההיא ונאחז בה, וכל דרכיו כמו חולה שאינו אוכל ואינו שותה, ולא יקרב לממונו, ולא יוציא ממנו, ונעשה שומר על ממנו עד שהוא יוצא מן העולם, ויבוא אחר שהוא בעליו ויקחנו, ועל כן שלמה המלך צוח ואמר, עושר שמור לבעליו לרעתו, מי הוא בעליו, זה האחר שירש אותו, ולמה זכה זה האחר להיות בעליו של העושר ההוא, לפי שזה הראשון האמין לרעה ההיא ובחר בה ונדבק בה, לפיכך זה האחר שלא נדבק ברעה ההיא זכה להיות בעליו של העושר ההוא, זה שכתוב לרעתו, כלומר בשביל רעתו שהיה נדבק בה הרויח זה האחר לעושר ההוא.

זיו הזוהר

פב. לפי שעושה מן צד"ק צדק"ה.

זוהר פרשת בהעלתך (קנה).

אדם ההולך בעוה"ז והקב"ה נותן לו עושר, הוא לבעבור שיזכה בו לעולם הבא, ויהיה נשאר העושר אצל הקרן, מהו קרן, זה שהוא קיום העולם

עוד פתח רבי אבא ואמר (קהלת ו') **יש רעה אשר ראיתי תחת השמש ורבה היא על האדם, יש רעה, זו היא תגבורת הרעה של הלב, שרוצה לשלוט בדברי עולם הזה, ואינו משגיח בעניני עולם ההוא כלום, ומפני מה היא רעה, מקרא שלאחריו יוכיח, שכתוב איש אשר יתן לו האלהים עושר ונכסים וכבוד וגו' ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, מקרא זה קשה, כיון שכתוב ואינו חסר לנפשו מכל אשר יתאוה, מדוע ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, שהרי אינו חסר לנפשו כלום, אלא סוד הוא זה, וכל דברי שלמה המלך הם מלובשים בענינים אחרים, כדברי התורה שהם מלובשים בסיפורי עולם הזה, בוא וראה אע"פ שאנו צריכים להסתכל גם בהלבוש, אבל פשט מקרא זה כך הוא אומר, **אדם ההולך בעוה"ז והקב"ה נותן לו עושר, הוא לבעבור שיזכה בו לעולם הבא, ויהיה נשאר העושר אצל הקרן, מהו קרן, זה שהוא קיום העולם, שהוא המקום לצרור בו הנשמות**^[פג] לפיכך צריך האיש להשאיר עושרו אצל קרן ההוא, וזה הקרן יקבל אותו לאחר שיצא מעולם הזה, לפי שזה הקרן הוא עץ החיים של העולם ההוא, ואין עומדים בעולם הזה אלא אותן הפירות היוצאים ממנו^[פד] ועל כן אדם הזוכה אוכל פירות שלו בעולם הזה, והקרן קיימת לו לעולם ההוא לזכות בו בחיים העליונים שלמעלה, ומי שמטמא עצמו ונמשך אחר תאות גופו, ואין חסר לנפשו הבהמית ולגופו כלום, ועץ חיים ההוא נשאר ריק, ואינו משים לבו לנגדו ביראה לבעבור שיקבל אותו למעלה, אז ולא ישליטנו האלהים לאכול ממנו, היינו לזכות בעושר הזה [לעולם הבא], **ודאי איש אחר יאכלנו, כמו שכתוב (איוב כ"ז) יכין וצדיק ילבש, לפיכך צריך האדם לראות שיזכה בעושר זה שנותן לו הקב"ה לעולם הבא ואז אוכל ממנו הפירות שלו בעולם הזה, ויהיה נשאר העושר אצל קרן ההוא לעולם האחר, שתהיה נשמתו צרורה בצרור החיים.****

זוהר פרשת בשלח (ט).

ראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח

רבי יוסי פתח (קהלת א') **ראיתי את כל המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח, שלמה המלך שנתעלה בחכמה יתרה על כל בני העולם, איך אמר שכל המעשים הבל ורעות רוח, יכול אף מעשה הצדקה, והרי כתוב (ישעי' ל"ב) והיה מעשה הצדקה שלום, אלא הרי ביארנו כל המעשים שנעשו תחת השמש כתוב, לא כן מעשה הצדקה שהוא למעלה מן השמש, והנה הכל הבל ורעות רוח, מה ענינו, אפשר תאמר הכל הבל כמו**

פג. זהו מדת צדיק יסוד עולם עלמא דדכורא, העושה צדקה עם המלכות עלמא דנוקבא שנקראת צדק ועניה, על ידי השפע שמשפיע בה לכן מדה כנגד מדה אדם העושה צדקה בעולם הזה עם

העניים זוכה לאחר מותו שתהיה נשמתו צרורה באותו צרור החיים שנקרא קרן. **פד.** הפירות היוצאים ממנו זו השפע שמשפיע למלכות המחלקת השפע לעולם הזה בפרטיות.

זהו מדת צדיק יסוד עולם עלמא דדכורא, העושה צדקה עם המלכות עלמא דנוקבא שנקראת צדק ועניה, על ידי השפע שמשפיע בה לכן מדה כנגד מדה אדם העושה צדקה בעולם הזה עם

שביארנו שהוא בסוד החכמה, כמו שכתוב הבל הבלים אמר קהלת, ואותן הבלים הם קיום העולם שלמעלה ושלמטה, איך יובן מה שכתוב כאן הכל הבל ורעות רוח, אלא כך יתבאר וכן הוא, בוא וראה בשעה שהמעשים טובים הם למטה, והאדם מתיגע בעבודת המלך הקדוש, דבר זה שעושה נעשה ממנו הבל למעלה, ואין לך הבל שאין לו קול העולה ונתעטר למעלה, ונעשה מליץ טוב לפני הקב"ה, וכל אותן המעשים שמתיעג בהם האדם ואין הם עבודת הקב"ה, דבר זה שעושה נעשה ממנו הבל שהולך ומשוטט בזה העולם, וכאשר תצא נשמת האדם הבל ההוא מגלגל אותו בעולם כאבן בכף הקלע, כמו שכתוב (שמואל א' כ"ה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע, מי יקלענה, הבל ההוא שמגלגל אותה סביבו בעולם, לפי שכל הדברים שנעשים תחת השמש שאינם עבודת הקב"ה הבל נעשה מהם, והוא שבר הרוח שמשבר להרוח העולה ויורד ומתגלגל בעולם, ההא דכתיב הבל ורעות רוח, אבל דבר ההוא שהוא עבודת רבונו עולה למעלה מן השמש, ונעשה ממנו הבל קדוש, וזה הוא זרע שזורע האדם בעולם ההוא, ומה שמו, צדקה, שכתוב (הושע י') זרעו לכם לצדקה, זה מנהג לו לאדם כאשר תצא נשמתו ממנו, ומעלה אותה למקום שכבוד העליון נמצא, שתהא צרורה בצרור החיים, זה שכתוב (ישעיה נ"ח) והלך לפניך צדקך, בשביל לנהל אותך להעלותך למקום שנקרא כבוד ה', שכתוב כבוד ה' יאספך, כל אותן הנשמות שהבל הקדוש ההוא מנהל להן, זה שנקרא כבוד ה' מאספך אותן בתוכו ונצטרות בו, וזה נקרא נחת רוח, אבל האחר נקרא רעות רוח, זכאים הם הצדיקים שכל מעשיהם למעלה מן השמש, וזורעים זרע הצדקה לזכות לעולם הבא, ועל זה כתוב (מלאכי ג') וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וגו'.

